

CARTA DOMINICAL

16 DE JULIOL DE 2017

RESSÒ DE LA PARAULA

Nova fraternitat (XIII). El cel

Ens sol passar sovint als qui parlem de coses de l'Evangeli. Les nostres paraules semblen referir-se a utopies irrealitzables. Sonen bé, però tard o d'hora ensopeguen amb "l'assenyat", realista i pragmàtic de torn, que ens recomana no fer sermons fora de la vida.

Sens dubte la lectura de les nostres reflexions sobre la nova fraternitat haurà despertat aquesta reacció en més d'un. I certament la nova fraternitat, tal com l'hem vingut descrivint, és una de les realitats més "utòpiques" de la nostra fe. N'hi ha prou amb posar al costat d'aquests escrits la premsa o el noticiari quotidià sobre l'Església o sobre el món per convèncer-s'hi. Tot i així, davant de qui negui la validesa, la força i la realitat d'aquesta comunió fraterna, nosaltres respondrem un cop i un altre: "Jo crec en la nova fraternitat".

"Utòpic", segons la seva etimologia, significa que no té lloc en la nostra història o en la nostra terra. Però això no significa que no sigui real, perquè la nostra història i la nostra terra no són l'única realitat. Aquesta és una de les diferències entre els cristians i els que defensen una utopia transformadora, per exemple en l'àmbit polític, només com un somni atraient, o els que encara pensen que el somni és realitzable ja aquí.

Per als cristians la plenitud de la nova fraternitat és el cel. Però el cel és real. No només és real, sinó que és accessible i està aquí per a nosaltres.

¿Som els cristians seguidors d'un predicador utòpic? O més encara, ¿hem cregut en un profeta populista o demagògic, que entusiasmava les masses provocant somnis inútils? ¿Eren solament les ganes de fraternitat universal i un llenguatge seductor el que ens va portar a creure en la seva paraula?

Jesús va començar la seva predicació proclamant "el Regne dels cel ha arribat" (*Mt 4,17*) o "mireu, el Regne de Déu està ja entre vosaltres" (*Lc 17,20-21*). I els cristians, a partir del baptisme, la fe i la recepció de l'Esperit, van anunciar que "el Regne de Déu ja ha començat" (cf. *Ac 8,12*). Ells tocaven ja el cel.

El llibre dels Fets dels Apòstols ens dona a entendre que els nostres germans d'aleshores tocaven el cel en l'experiència de gestos de veritable fraternitat (com quan es reunien per escoltar la paraula dels apòstols, celebrar l'Eucaristia i compartir els seus béns: cf. *Ac 2,42-47*). Però alhora no dissimulaven que entre ells també hi havia conflictes i que alguns no celebraven l'Eucaristia dignament o enganyaven a l'hora de compartir els béns... (cf. *Ac 5,1ss.*)

Més enllà de falsificacions i desviacions de grups puristes o de tendències exaltades, els cristians fidels a l'Evangeli sempre han viscut aquesta sana tensió: el cel, el Regne de Déu, la nova fraternitat, ja ha començat aquí a la terra (de començaments humils); però és una força, un dinamisme, que no culminarà si no és en el cel.

Ens convé tornar, sense por ni complexos, al llibre de l'Apocalipsi: contemplar el cel, la gran assemblea dels que van deixar que l'amor (fratern) acabés triomfant en les seves vides, fins i tot fins al martiri, ja que tan gran era la força i la seguretat de la seva fe. El llibre de l'Apocalipsi no és una pel·lícula de ciència-ficció al servei de la nostra emoció passatgera o del plaer dels sentits, sinó la visió que anticipa el futur real. És la invitació a seguir estimant (el germà), passi el que passi, sense cansar-nos, perquè l'amor de Crist seguirà triomfant.

† Agustí Cortés Soriano

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat